

Νεκρική χλωμάδα χύθηκε στο πρόσωπό του. «Καὶ τὸν ἀγάπησες;» ρώτησε μὲ ἀγωνία.

«Ναί!»

«Καὶ τὰ παιδιά; Τὰ παιδιά τὰ δύο, τὰ ὕστερα, εἰναι δικὰ του;»

«Δὲν ξέρω».

Ἐνας ἤχος σὰ μούγγρισμα βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος του. Τὰ μάτια του ἔτοιμα νὰ πηδῇσιν ἀπὸ τὲς κόχες τοὺς κ' οἱ ἀνορθωμένες τοῦ κεφαλιοῦ του τρέχες μαρτυροῦσαν τὸν ἀνιστόρητο σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς του.

Ἐσκέπασε σὰ μάτια τῆς καὶ τὸν κοίταξε. Ἐννοίωσε τότες τὸν πόνο του καὶ τὸν λυπήθηκε.

«Δὲν πιστεύεις, Πέτρο, τὰ λόγια μου! Ἦθελα νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη σου ἤθελα μ' αὐτὴν τὴν πεποίθησιν νὰ πεθάνω. Μὴν πιστεύεις!»

Ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν βήματα ὅξω ἀπὸ τὴν κάμαρα καὶ φάνηκε ἀμέσως στὸ κατώφλι ὁ παπᾶς κρατῶντας στὸ χέρι τὴν Ἁγία Κοινωνία.

«Μαρία!» ἀκούσθηκε τότες βραχνὰ καὶ φοδερὴ ἡ φωνὴ τοῦ Πέτρου «ὀρκίζεσαι μπρὸς στήν Ἁγία Κοινωνίαν ποῦ εἶ, τι μούπες εἶναι ψέμα;»

Ὁ παπᾶς εἶχε ζυγώσει στὸ κρεβάτι τῆς ἐτοιμοθάνατης. Ὁ κρύος ἰδρώτας τοῦ θανάτου ἄρχισε νὰ τὴν περιχύει. «Μαρία, ὀρκίζεσαι, ἀπάνου στήν Ἁγία Κοινωνίαν, ὀρκίζεσαι;» ἐπέμεινε ὁ Πέτρος.

Μὲ φωνὴ σδυμένη ποῦ μόλις ἀκούονταν τοῦ ἀπάντησε «Ὁχι!» Ἐπесе τότες ἐκεῖνος σωριασμένος στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

Ὁ Παπᾶς ἔσκυψε ἀπάνου στήν ἄρρωστη καὶ μὲ τὸ χέρι πάσκιζε νὰ τῆς ἀναγύρει τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὴν κοινωνήσει, μὰ κείνο ξανάπεσε θαρὺ στὸ πρσκέφαλο.

«Θεὸς σχωρὲς τὴν!» ἀκούσθηκε ἐπιβλητικὴ ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ, ἐνῶ ἔκανε μὲ τὸ εἰσκοπότηρο ἀπάνου τῆς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

«Θεὸς σχωρὲς τὴν!» ἐόγγηξε σὰν ἀντίκαλος, μ' ἓνα ἀναφιλητὸ κ' ἐκεῖνος...

Μὰ ὁ πιὸ πεθαμένος στὸ νεκρικό ἐκεῖνο δωμάτιο, ὅπου γιὰ πάντα θὰ βασιλεύει μὲ ἀγρία θλίψη, δὲν ἔτρενε κείνην.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΚΡΑΥΓΗ!

... Γαλλία, Γαλλία—χαρὰ τῆς Οἰκουμένης, ποὺ ἀσάλευτα καὶ πρᾶα, σὰ λυχνοστάτης, στῆς Εὐρώπης τὲς μπόρες ὀρθὴ μένει, κι' ὅς κυλιέσαι πικρὰ μέσ' τὰ αἱματὰ τῆς,

τώρα σ' ἐμᾶς, πού, κνώδαλα, μπροστά τῆς, καὶ σὰ δεμένοι μέσ' τὸ θεῖον ἀγῶνα, βυθᾶμε μέσ' τὲς λάσπες, κι' ὅς τὸ γόνα, Ψυχὴ τῶν Γάλλων, ὦ ἔλα μας προστάτης!—

Ἔλα, γιατί μᾶς ἐπνιξαν οἱ πρῶσοι — κι' ἀκαρτερᾶμε, πάγκαλο, ἓνα φῶς ἐμᾶς, τοὺς πρᾶους, νὰ ῥθῇ νὰ μᾶς λυτρώσῃ!

Λούσε μας στήν αὐγὴ! Κι' ἂν εἴν' καὶ κάποιοι, κι' ἄλλος θαμπὰ σοφός, κι' ἄλλος κουφός, — πνίχ' τους, ὅλους, στὸ φῶς καὶ στήν Ἀγάπην...

1)8)16

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ ΡΙΝΤΙΓΓ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ

3. —

Ὁ μαῦρος λάκος, μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο
Ἔχασκε γιὰ μιὰ λείαν ἀνθρωπινή.
Αἶμ' ἀπ' τὴ διψασμένη αὐλὴ γυρεύανε
Τὰ χρώματά του, μὲ τρανὴ φωνή:
Καὶ ξέραμε πῶς κάποιος θὰ κρεμιότανε,
Πριχού ἡ αὐγὴ στὸν οὐρανὸ φανεῖ.

Στὴ φυλακὴ μας μπήκαμε μὲ θάνατο
Καὶ φρίκη ὥς τῆς καρδιάς βαθιὰ τὰ φύλλα:
Ὁ Μπόγιας, μὲ τὸ σάκο του, προσπέρασε,

Στοῦ διαδρόμου γλιστρώνιαις τὴ μαυρίλα:
Καὶ στὸν ἀριθμισμένο ἐκλείστη τάφο του
Καθένας μας μὲ κρύαν ἀνατριχίλα.

Τὴ νύχτ' αὐτὴν οἱ διάδρομοι, οἱ παντέρημοι,
Μὲ τρόμου εἶχαν γεμίσει ὁλοῦθε ἰσκιές.
Στὴ σιδερένια πολιτεία τριγύριζαν
Περπατησιὲς βουβὲς καὶ μυστικὲς.